

Sygn. akt I ACz 390/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Franciszek Marcinowski
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki (spr.)
Sędzia SA:	Janusz Kaspryszyn

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **E. S.**

przeciwko: **E. J.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt I C 1599/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił zawarty w pozwie wniosek o udzielenie zabezpieczenia dochodzonego nim roszczenia.

W uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia wskazał, że powódka nie uprawdopodobniła istnienia po jej stronie roszczenia o zapłatę, bowiem jak wynika z przedłożonych dowodów na jego uzasadnienie, jest ono sporne zarówno, co do zasady, jak i co do wysokości. W szczególności zwrócił uwagę, że nie wykazała zakresu wykonanych, bądź też niewykonanych przez pozwanego robót budowlanych oraz zaistnienia ewentualnych wad, usterek i niedotrzymania warunków umowy. Nadto wskazał, że nie odniosła się do licznych zarzutów pozwanego, które poddają w wątpliwość wiarygodność jej twierdzeń.

We wniesionym na nie zażaleniu, powódka zarzuciła Sądowi I Instancji, że przy jego wydaniu dopuścił się:

1. naruszenia przepisów postępowania, w sposób mający wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 730 w zw. z art. 731, art. 736 § 1 pkt 2 i art. 738 k.p.c., poprzez przyjęcie, że nie uprawdopodobniła dochodzonego roszczenia i jego wysokości, podczas gdy w pozwie wskazała, iż pozwany nie wykonał prac objętych umową, chociaż przekazała mu zaliczki w kwocie znacznie przekraczającej wynagrodzenie za prawidłowe i należyte wykonanie prac w części dachu pokrytego dachówką, które ten wykonał wadliwie i w sposób wymagający ponownego ich wykonania oraz że pozwany wyrządził jej szkodę poprzez samowolne zniszczenie konstrukcji dachu, a także wprowadził ją w błąd, co do rzekomo wykonanych prac i ich zakresu i domagał się zapłaty za prace, których nie wykonał,

2. naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 736 § 1 pkt 2 i art. 738 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwany faktycznie wykonał prace rozbiórkowe i porządkowe oraz przyjęcie za zasadne podniesionego przez niego zarzutu, o braku zaistnienia po jej stronie dobrej woli w rozliczeniu wykonanych przez niego prac do dnia 4.05.2011 r. oraz bezprawnego przetrzymywania jego sprzętu, maszyn, narzędzi i rusztowania, podczas gdy brak było ku temu podstaw, w świetle opisanych przez nią okoliczności niniejszej sprawy oraz przedłożonych na ich poparcie dowodów.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia, poprzez uwzględnienie przedmiotowego wniosku.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie zażalenia, ustosunkowując się do podniesionych w jego ramach zarzutów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że mimo tego, iż skarżąca nie podnosiła, aby przy wydaniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art. 730¹ k.p.c., to niewątpliwie z uzasadnienia zarzutów odnoszących się do szeregu innych wskazanych przez nią przepisów prawa procesowego wynika, że w istocie kwestionuje dokonaną przez ten Sąd ocenę, iż w świetle sformułowanych przez nią twierdzeń oraz dowodów przedłożonych na ich wsparcie, brak było podstaw do uznania, że uprawdopodobniła zaistnienie pierwszej z objętych tym przepisem przesłanek udzielenia zabezpieczenia roszczenia, jaką jest jego uprawdopodobnienie.

Sąd Apelacyjny uznając za trafne zajęte w tym zakresie stanowisko przez Sąd Okręgowy, za zbędne uznaje ponowne przytaczania argumentów podniesionych na jego uzasadnienie. Wymaga jedynie podkreślenia, że twierdzenia powódki odnośnie realizacji przez pozwanego zleconego mu zakresu robót budowlanych oraz powstania po jej stronie, w związku z ich niewykonaniem, czy też nienależytym wykonaniem, dochodzonych w ramach niniejszego powództwa roszczeń, nie znalazły dostatecznego wsparcia w zebranych, na obecnym etapie postępowania, materiale dowodowym. Dokumenty złożone wraz z pozwem dają jedynie podstawę do ustalenia okoliczności odnoszących się do łączącego strony stosunku prawnego oraz ustalenia, że w trakcie jego realizacji doszło między nimi do sporu, w którym każda z nich przedstawia własną wersję wydarzeń. Na poparcie prawdziwości twierdzeń istotnych dla oceny zasadności roszczenia, powódka zawnioskowała o przeprowadzenie dowodu z zeznań szeregu świadków, stron oraz opinii biegłego, które ze swojej natury nie mogły stanowić wsparcia dla wykazania przesłanek udzielenia zabezpieczenia, w ramach wniosku zawartego w pozwie. Jeżeli natomiast prowadzone postępowanie dowodowe pozwoli na ustalenie, że roszczenia powódki są prawdopodobnione i ponowiony zostanie wniosek o zabezpieczenie, możliwe będzie także odmienne rozstrzygnięcie w tej materii, o ile będzie spełniona druga z przesłanek udzielenia zabezpieczenia, o której mowa w/w przepisie tj. uprawdopodobnienie interesu prawnego w jego udzieleniu. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że jak wynika ze wskazanych przez powódkę sposobów zabezpieczenia, pozwany dysponuje znacznym majątkiem (w tym prawami do nieruchomości), a okoliczność zajęcia komorniczego i unikania przez niego kontaktu ze skarżącą, samo przez się nie świadczy o zagrożeniu realizacji późniejszej egzekucji, w sytuacji uwzględnienia powództwa.

Jedynie na marginesie tych rozważań należy wskazać na bezzasadność zarzutów naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 730 k.p.c., art. 731 k.p.c., art. 736 §1 pkt. 2 k.p.c. i art. 738 k.p.c., bowiem zaskarżone postanowienie nie zostało oparte na żadnym z tych przepisów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., postanowił jak na wstępie.

(...)

(...)

(...)

(...)

MR-K